

Ἀπαλή δροσιά:  
βαθιά σωρωμένα  
πεσμένα φύλλα χουρμαδιάς.

3

Ἐγκατέλειψα  
τὴ γῆ τῶν ἀνθρώπων  
κι ἦρθα σ' ἓνα τόπο  
ὅπου τ' ἄσπρα κύματα  
σκίζουν τὴ γῆ στὰ δυό.

4

Οὔτε ψηλά βουνά  
οὔτε χαμηλοὶ λόφοι·  
στῆς γῆς τὰ σύνορα  
πέφτουν οἱ οὐρανοὶ  
μπροστά στὰ μάτια μου.

5

Πέρα ἀπ' τὴν πίσω πόρτα  
τίποτα πὺν νὰ δεῖς.  
Κρύο, ψύχρα:  
συννεφιασμένος ἥλιος ἀκουμπάει  
σὲ μαραμμένα καλάμια.

Μετάφρ. ΛΤΑΝΝΑ ΖΑΧΟΠΟΤΑΟΥ

\*\*\*

ΚΤΡΙΑ ΚΑΣΑ (μέσα 8ου αἰ.)

1

Σὰν τὴ δροσοσταλίδα  
πάνω στὴ χλόη τοῦ κήπου μου,  
μὲς στίς σκιές  
τοῦ δειλινοῦ,  
δὲ θά ὑπάρχω πιά.

2

Οὔτε οἱ κόκκοι τῆς ἄμμου  
σὲ μιὰ ἀκρογιαλιά  
πλατεῖα ὀχτακόσιες μέρες  
δὲ θά 'ταν πῶ πολλοὶ ἀπ' τὴν ἀγάπη μου,  
φύλακα τῆς ἀκτῆς τοῦ νησιοῦ.

3

Τὰ κύματα τῆς θάλασσας ἴσε  
βροντοῦν σὰν κερανοὶ στὴν ἀκτὴ.  
Τὸ ἴδιο ἄγριος  
Τὸ ἴδιο περήφανος  
κι αὐτὸς πὺν μὲ καίει τὴν καρδιά.

4

Ὁνειρεύτηκα  
ἓνα μεγάλο σπαθὶ  
ζωσμένο στὸ πλευρό μου.  
Τί νὰ δείχνει;  
Θά σὲ συναντήσω;

5

Ἡ καμπάνα σήμανε,  
σημάδι γιὰ ὅλους νὰ κοιμηθοῦν.  
Ὅμως, μὲ τὴ σκέψη  
τῆς ἀγάπης μου,  
πὼς γίνεται νὰ κοιμηθῶ;

Μετ. ΕΛΕΝΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΑΙΤΟ ΜΟΚΙΧΙ (1882—1953)

1

Πάνω στὸ βουνό  
πὺν πέφτει  
τ' ἀσημένιο χιόνι  
εἶν' ἓνα στενὸ μονοπάτι  
πὺν ἀνθρωποὶ περνοῦν.

2

Κοντὰ στὸ θάνατο  
δίπλα στὴ μητέρα:  
τὸ βραχνὸ κόασμα  
τῶν βατράχων τοῦ ὀρυζώνα  
φτάνει στὸν οὐρανό.

3

Μαραμμένα ἀμπελοοῦλουδα  
πεταρίζουν πέφτοντας  
στὴ βουνοπλαγιά:  
τὸ κάλεσμα τοῦ περιστεριοῦ  
τόσο μοναχικό...

4

Τὸ ἐλαφρὸ ρόδισμα  
τῆς γλώσσας τῆς γάτας  
ἀγγίζει τὸ χέρι μου  
κι ἀρχίζω νὰ νιώθω  
αὐτὴν τὴν ἀθλιότητα.

Μετάφρ. ΝΑΝΘΗ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

\*\*\*

ΒΑΚΑΓΙΑΜΑ ΜΠΟΚΟΤΣΟΤΙ (1885-1928)

1

Πόσο ἔρημο εἶναι  
τὸ λευκὸ πουλί!  
Οὐρανὸς καὶ θάλασσα  
γαλάζια καὶ τὰ δυό:  
ὅμως αὐτὸ ἐκεῖ πλανιέται.

2

Σὰν ἀφρισμένο ρέμα,  
τὸ κάλεσμα τοῦ πουλιοῦ  
ἀνάμεσα ἀπ' τὰ πεῦκα  
καὶ τὶς ἀγριοκερασιές:  
φαράγγι τοῦ βουνοῦ, μεσημέρι.

3

Ὁ λόφος πὺν κοιμάται,  
στὰ πόδια του  
ἢ θάλασσα πὺν κοιμάται·  
πλημμυρισμένη ἢ ἔρημη ἀνοιξη  
πὺν ταξιδεύω.

4

Στῆς θάλασσας τὸ στρῶμα  
τὰ τυφλά ψάρια ζοῦν,  
νὰ τί λένε:  
πὼς θά μπορούσα νὰ 'μαι  
τυφλὸ ψάρι.

5

Ἀπὸ τὴ μεριά μου

τ' ἀγριολούλουδα τοῦ φθινοπώρου  
ψηθυρίζουν ἀπαλά:  
Πόσο μοῦ εἶναι ἀγαπημένο  
κάθε τι ποῦ πεθαίνει.

ΓΙΟΣΑΝΟ ΑΚΙΚΟ  
(ποιήτρια, 1878—1942)

1

Μικρὴ εἶναι ἡ ἀνοιξη:  
γιατὶ λοιπὸν θὰ γινόταν

νὰ τὴ νομίζουμε ἀθάνατη;  
Γυρεύω τὰ γεμάτα μου στήθη  
μὲ τὰ χέρια μου.

2

Οὔτε καμέλια οὔτε δαμάσκηνο  
γιὰ μένα οὔτε λευκὸ λουλούδι.  
Τῆς δαμασκηνιας τὸ λουλούδι  
ἔχει τὸ χρώμα  
ποῦ δὲ ρωτάει γιὰ τὶς ἀμαρτίες μου.

Μετάφρ. ΦΑΝΗ ΚΟΚΚΑΛΗ

## ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΝΤΖΑΜΙΑ (7ος αἰ.)

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ

Μοῦ ἔχате πεῖ κι οἱ δυνὸ πῶς στὴν Τάμμα βρί-  
σκεται ἡ Λανλά μου  
μέχρι τὰ πλοῖα τοῦ καλοκαιριοῦ νὰ ῥθοῦν ἐκεῖ  
νὰ ρίξουν ἄγκυρα.

Ἄλλὰ νὰ ποῦ κύλησαν οἱ μῆνες τοῦ καλοκαι-  
ριοῦ.  
Γιατὶ λοιπὸν ἐξορία τὴν παίρνει ἀπὸ σπῖτι σὲ  
σπῖτι μακριά;

ΚΟΥΤΧΑΓΙΡ (8ος αἰ.)

«ΤΕΛΕΤΤΑΙΑ ΕΚΜΤΣΤΗΡΕΤΣΗ»

Μπροστὰ στὸν τάφο της σταματάει τὸ ἐξαν-  
τλημένο μου ζῶο.  
Εἶπα: «Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ πάνω σου»... Τὰ  
δάκρυα μου κυλοῦσαν.

Ὅταν ἦσουν ζωντανή, ἔκλαιγα ποῦ ἔλειπες μα-  
κριά μου,  
ἀλλὰ σήμερα εἶσαι πιὸ μακριὰ καὶ λείπεις πιὸ  
πολύ.

Μετάφρ. ΓΩΓΩ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

\*\*\*

ΝΤΟΥΛ - ΡΟΥΜΜΑΧ (μέσα 8ου αἰ.)

ΠΟΣΟ ΕΙΝΑΙ ΑΣΧΗΜΟΣ!

Στὸ πρόσωπο τοῦ Μάγια μερικὰ σημάδια ὁ  
μορφιάς,  
ἀλλ' ἂν ἡ ἀσκήμια εἶναι κάτω ἀπὸ τὰ ροῦχα,  
φαίνεται.

Δὲν βλέπεις τὸ νερὸ μὲ τὴ γεύση τῆς σήψης  
νὰ σοῦ παρουσιάζεται μ' ὅση καθαρή καὶ διά-  
φανη;

Ὡ ματαιότητα αὐτῶν τῶν στίχων ποῦ θορυβεῖ  
κι ἐπαινεῖ τὸν Μάγια  
χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τραβήξω τὴν καρδιά μου  
ἀπὸ τὴν πλάνη.

Η ΑΤΡΑ

Ὅταν σηκώνεται ἡ αὔρα καὶ φυσάει πλάι

στὴν ἀγαπημένη μου, κάνει τὴν καρδιά μου νὰ  
σκιρτάει.

Ἀπὸ τὰ μάτια μου κάνει τὸ πάθος νὰ κυλᾶνε  
δάκρυα,  
γιατὶ ὁ καθένας ἀγαπᾷ τὸν τόπο τῆς ἀγαπημέ-  
νης του.

Μετάφρ. ΑΛΙΚΗ ΑΣΒΕΣΤΑ

\*\*\*

ΑΜΠΟΥ ΝΟΒΑΣ (ἀρχές 9ου αἰ.)

ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΜΕΝΟΙ

Αὐτοὶ ποῦ λοξοδρόμησαν στὸ δρόμο τοῦ κακοῦ,  
δὲ μποροῦν νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὰ ὀλέθρια τους  
λάθη  
ἂν δὲν εἶναι μιὰ φωνή, βαθιὰ ἀπὸ μέσα τους,  
δίκαιος κριτὴς νὰ ψέγει τὴ ζωὴ τους.

ΧΑΡΑΓΜΕΝΟ

Σ' ΕΝΑ ΔΑΧΤΥΛΙΑΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Τὸ ἀμάρτημά μου φανερώθηκε ἔτσι μεγάλου  
ποῦ ν' αἰ

ὁμως ἀμέσως, Κύριέ μου,  
τὸ ἔβαλα κοντὰ στὴν εὐσπλαχνία αὐτὴ  
ποῦ εἶναι ἡ δική σου, καὶ κοίταξα:  
πιὸ μεγάλη ἢ εὐσπλαχνία σου.

ΕΛΕΝΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

\*\*\*

ΣΤΟ ΧΑΛΙΦΗ

Ἄν κάποτε σοῦ εἶχαμε πεῖ σωστοὺς ἐπαίνους,  
δὲν εἶσαι ὅπως σ' εἶπαμε, ἀλλὰ πολὺ κατώτερος.

Κι ἂν μιὰ μέρα τὰ λόγια μας πλέξαν ἐγκώμιο,  
γιὰ κάποιον ἄλλο, ἐσένα περιγρόφαμε.

Μετάφρ. ΑΛΙΚΗ ΑΣΒΕΣΤΑ

\*\*\*

ΑΜΠΟΥΛ - ΚΑΣΙΜ ΑΛ - ΧΑΜΠΙ (1909-34)

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Αὐτὴ ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ καθάρα,  
μιὰ κιθάρα τοῦ Θεοῦ  
κι αὐτοὶ ποῦ τραβοῦν στὶς μέρες

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 50